

mason. Tamen, tiom longe kiom la homoj ŝatos kreadon de lingvoj, la nombro de fikciaj slavaj lingvoj verŝajne kreskos kaj de tempo kaj tempo aperos vera ĉefverko. En la kazo de panslavaj lingvoj oni rimarkas ŝovon de projektoj de solaj personoj al kunlaboraj projektoj dum la fruaj jaroj de la 21-a jarcento, sekvatan per tendenco al ilia integriĝo, kaj ankaŭ kreskantan tendencon favori naturalismon pli ol simplecon. Ambaŭ tendencoj kulminis en la interslava projekto. Esence, la moderna interslava lingvo estas kontinuo de similaj projektoj el la 19-a jarcento, sed kun signifa diferenco, ke ĝi havas vortaron (pli ol 15 000 vortojn en la jaro 2016). Pli grava atingaĵo ankaŭ estas, ke la komunumo de la interslava havas pli ol mil personojn, el kiuj kelkcent estas veraj uzantoj – probable la plej granda bazo de uzantoj de artefarita lingvo post Esperanto kaj Interlingua. Sendube, novaj tutslavaj projektoj daŭre estos prezentataj, sed ju pli la interslava lingvo kreskos, despli malfacile aliaj projektoj povos konkurenci kun ĝi. Ekzistas tri ĉefaj defioj por la venontaj jaroj. Unue, estos interese vidi, ĉu la daŭranta integriĝa procezo ebligos firme stabiligi ununuran normon por la interslava, kiel antaŭmontras la ekesto de *Medžuslovjansky* en 2017. Due, la fakto, ke plejmulto de materialoj pri la interslava skribatas en la angla, defias la veran celon de la interslava, tial tradukoj en aliajn (slavajn) lingvojn estas antaŭkondiĉo por ties sukceso. Ankaŭ lingvo-dependaj lernmaterialoj estos bezonataj. Kaj laste, devas esti esplorataj la ebloj por disvastigi ĝian uzon en diversaj kampoj.

Interlingvistoj kaj ĉefe „seriozaj” lingvistoj ankoraŭ ĉiam rigardas la lingvokreadon kun ioma embaraso. Ilia unua kompromiso estis akcepti kiel analizendan materialon la helpajn projektojn skribe publikigitajn. Interreto estas vidata kiel malpli serioza alternativo. La interretajn slavajn lingvoprojektojn („Slaviconlangs”) unue pritraktis interlingvistoj kiel slavistino Cornelia Mannewitz, aldoniĝis serioza intereso de aliaj slavistoj kiel Tilman Berger, kaj kiel promesplenan oni povas vidi ekz. la germanlingvan doktorigan disertaĵon de Anna-Maria Meyer (2014). Ŝi uzas konojn kaj metodojn de interlingvistiko kaj komparatistiko unue por prezenti dekon da „historiaj” projektoj el la jarcentoj 17-a ĝis 20-a surbaze de originalaj materialoj, kaj poste ŝi eniras la terenon de Slaviconlangs, prezentante komparan analizon de Slovio, Slovianski kaj Novosloviensky. En sia 355-paĝa laboraĵo ŝi konkludas, ke la komunslava ideo kaj ties lingva realigo estas dignaj de scienca intereso. Universitataj magistrigaj/bakalaŭrigaj laboraĵoj kun interslava temaro verkis i.a. Simona Odincová (Brno, 2012), Maria Vagner (Prago, 2017), Giulia Paganucci (Bologna, 2018): la liston de koncernaj publikaĵoj vidu sub: <http://steen.free.fr/interoslavica/publications.html>. La dumjarcenta ekzisto de slavaj lingvoprojektoj, abundo de analizebla materialo, populareco kaj daŭra kresko de lingvokreado de slavidoj pravigas la postulon de speciala interlingvistika branĉo, nome de *slava interlingvistiko*, kiun proponis jam antaŭ jardekoj la rusa slavisto-interlingvisto Aleksandr Dmitrevič Duliĉenko.

Bibliografio

- Barandovská-Frank, Věra (2011): Panslawische Variationen, en: Cyril Brosch kaj Sabine Fiedler (eld.): *Florilegium interlinguisticum. Festschrift für Detlev Blanke zum 70. Geburtstag*. Peter Lang, Frankfurt a. M., 209–293
- Berger, Tilman (2004): Vom Erfinden slavischer Sprachen. En: Miloš Okulka kaj Ulrich Schweier (eld.): *Germano-slavische Beiträge. Festschrift für Peter Rehder zum 65. Geburtstag*. Sagner, München, 19–28